

ANTONI ROS MARBÀ, DIRECTOR D'ORQUESTRA

«Barcelona necessita un gran auditori»

Deixeble de Celibadache, Ros Marbà porta una vida dedicada a la direcció d'orquestra, últimament a Amsterdam, però també com a autor de composicions i arranjaments. Aquest home de 52 anys, que considera que els televisors i els ordinadors són «artefactes», però útils, no amaga que quan ha fet falta canviar-se l'esmòquing pel davantal de fer feines de futur no s'ho ha pensat gens.

Andreu Sotorra

—**E**ntre el seu extens anar i venir, s'ha dit que potser tornaria a tenir un càrrec a Madrid, al Teatro Real...

—La veritat és que jo no en sé res.

—*Doncs, fem un supòsit: si li oferissin una direcció a Madrid, ¿l'acceptaria?*

—No ho sé. Jo ara estic molt bé fent de *free-lance*. I la veritat és que la meua agenda porta dos anys a l'avançada. És una de les millors èpoques de treball.

—*Actualment és als Països Baixos, ¿veritat?*

—Sí, sí, a Amsterdam. Hi porto deu anys com a director de l'Orquestra de Cambra d'Holanda.

—*¿Potser es troba tan bé de free-lance perquè ser titular marca o coacciona?*

—No, més que marcar o coaccionar, comporta una sèrie de compromisos que et lliguen molt. Els últims anys fent de director titular, sobre els seixanta i els setanta, a RTVE, a l'Orquestra de Barcelona, o a la Nacional d'Espanya, van ser molt durs i tenia moltes ganes de ser independent.

—*Vostè, que ha dirigit l'orquestra de RTVE, deu patir molt amb la música enllaunada o empantallada, vaja.*

—Pensi que quan dirigia l'orquestra de Televisió, jo no tenia aquest artefacte a casa. M'hi resistia. Sóc un televident de l'última fornada. Ara ja el trobo un artefacte més útil. I és clar que hi pateixo. No és mai igual. Però no són errors concrets. A vegades hi ha errors que només es veuen enregistrats per televisió. Sobretot, la tècnica és evident. Una sala té uns índexs determinats, uns metres cúbics. Tot això, fil-

trat i enregistrat, i escoltat en altaveus es desvirtua totalment.

—*L'estiu representa una llarga gira per a vostè.*

—Sí. Holanda, Madrid, després Londres, tornaré a Madrid per assajar la *Medea* que s'ha de fer al Festival de Mèrida, i després em sembla que es fa també a Perelada, i més tard aniré a Ginebra per poder aspirar a unes breus vacances fins a inicis de la tardor, que tornaré a Amsterdam.

—*¿Com s'alterna un caràcter mediterrani com el seu amb el nord-europeu dels Països Baixos?*

—Funciona sempre pel principi de professionalitat. T'hi has d'adaptar, és clar.

—*Fa l'efecte que el públic centre o nord-europeu sigui un públic musicalment més agraït.*

—Sí... Sí, però el públic mediterrani, el llatí, generalment t'acull amb efusivitat i el nord-europeu amb respecte i amb reconeixement. Miri, el públic alemany és un públic molt calorós. En canvi, el públic holandès sembla fred, però sap exterioritzar el seu reconeixement d'una manera molt especial. A l'hora de l'aplaudiment s'aixeca dret, és breu, contundent, tancat i compacte, que són signes de gran reconeixement.

—*La música també és més accessible al carrer i això probablement s'interrelaciona amb aquest caràcter.*

—Doncs, sí, però per exemple a Amsterdam, amb una població que em sembla que no arriba al milió d'habitants, hi ha una gran oferta musical d'àmbit internacional. A tot Holanda, més petit que Catalunya, em sembla que hi ha més de vint orquestres simfòniques.

—*¿I com s'arriba a aquest nivell? ¿s'hi han de posar primer els mitjans? No s'improvisa així com així.*

—No es pot improvisar. Però no és tampoc una anàlisi tan senzilla. Ací tenim una certa impaciència per fer les coses. El polític, per exemple, està impacient per poder comptar amb els projectes fets, que moltes vegades tenen una gran vistositat però no consoliden una base de la qual probablement un altre polític d'aquí a deu anys podria treure'n els fruits. A vegades l'executiu vol immediatesa i això, segons com, només és simple foc d'encenalls.

—*Em porta a pensar en les seves col·laboracions amb Oriol Martorell, amb aquelles corals infantils, amb Tiran lo Blanc, amb l'època dels enregistraments dels cantautors catalans, Raimon, Serrat i tants altres... Era una època que, per a vostè i els que com vostè hi treballaven, devia suposar un futur de base.*

—Naturalment que sí. És que en un moment determinat hem estat conscients de posar-nos el davantal i fer feina pensant en un futur.

—*Es diu que a Barcelona només un de cada mil habitants assisteix a concerts.*

—Noi... Si la xifra és certa, impressiona.

—*¿I el tancament recent de l'Escola de Música Aula per dificultats econòmiques?*

—És lamentable. Però, sens dubte, una escola privada, una fundació, amb una bona feina al darrere, ha de tenir un pressupost elevadíssim si vol tenir bons professors i un ensenyament digne.

—*¿L'elitisme de la música queda contradit quan es fan nits de cua, com les del Liceu amb Luciano Pavarotti?*

—Però això és un fet paramusical. Pavarotti mou una sèrie de sectors molt diversos, un fet social, un fet anecdòtic, un fet musical, el públic a vegades vol dir «jo també hi era». Al

«Les millors sales de concerts d'Europa continuen sent les del segle passat».

marge de l'extraordinària qualitat com a cantant de Pavarotti, hi ha el, diguem-ne, màrqueting.

—*La informàtica ja ha arribat a la música.*

—Uf... Sí, però no sé quin paper hi fa, dins de la música. És a dir, jo no em puc servir de l'ordinador, l'interpret tampoc, almenys tal com jo entenc la música. Sé que molts compositors s'hi han posat, però per a mi és un altre artefacte del qual no entenc res.

—*Deixi'm dir: un concert amb el director davant d'una pantalleta i els altres músics amb un equip informàtic com a faristol...*

—No, impossible. Aquest fet és impossible en música.

—*¿És veritat que els músics són solitaris?*

—No forçosament. En tot cas, quan treballa per a ell mateix. Jo necesito un aïllament quan he d'estudiar una partitura. Però no més solitud que un metge o un advocat quan ha de fer la seva feina.

—*¿I socialmet, és un gremi de pocs i malavinguts?*

—Sí, dissortadament, bastant malavinguts. I passa sovint que, com més mediocres, més malavinguts encara.

—*Per conquerir la parcel·la de cadascú.*

—Estem vivint autèntiques batalles inútils per això.

—*Barcelona tindrà un nou auditori. ¿Com el veu vostè, com a director d'orquestra?*

—Miri, el Palau de la Música sempre serà el Palau. El Liceu sempre serà el Liceu. Però necessitem una altra cosa. El gran auditori es fa totalment necessari. Pensi que el Palau està construït pensant en l'Orfeó Català, i a l'hora de posar-hi una orquestra de dimensions de Mahler, falten metres cúbics. És que la música que s'escoltava aleshores era una altra i no es podia pensar en aquesta evolució, sobretot de dimensió d'orquestres. El Palau pot ser una sala magnífica per a una mena d'activitats. Seria un error històric deixar el Palau de costat, jo espero que no es cometi. Però l'Auditori pot fer un gran servei a Barcelona.

—*¿Quins serveis ha de fer un auditori com el de Barcelona al país?*

—Bé, ja s'ha dit també que serà la seu de l'Orquestra Ciutat de Barcelona, s'ha dit també que podria ser la possible seu de l'Orquestra Nacional de Catalunya. Naturalment, ho ha de ser, i després ha de rebre les grans formacions internacionals. I a més, l'Auditori pot ser polivalent i albergar-hi concerts multitudinaris, que poden ser de

CERTAMEN LITERARI CIUTAT DE VILA-REAL 1989

PREMIS

Poesia:

A la millor obra en vers, de tema i metre lliures.
Dotació econòmica: 75.000 pessetes.

Assaig:

Al millor estudi sobre un tema relacionat amb Vila-real (geogràfic, artístic, històric, demogràfic, econòmic, agrari, ecològic, etc.)
Dotació econòmica: 75.000 pessetes.

Narrativa:

Al millor relat en prosa sobre tema vila-realenc (popular, històric, llegendari, contemporani, etc.)
Dotació econòmica: 75.000 pessetes.

Podeu demanar les bases a:

AJUNTAMENT DE VILA-REAL

Delegació Municipal de Cultura

DONAT SEGÚI I MIBERTI

«El fenomen mozartlà m'agradaria que fos un fet etern».

música contemporània, no només d'òpera. Falten locals a Barcelona. Falta un lloc polivalent com l'Auditori. Ara...

—¿Li fa por alguna cosa del projecte?

—No, jo recomanaria que hi hagués al davant un objectiu primordial que és el de l'acústica. I això, ho han de fer veritables professionals. Entesos en acústica.

—¿No n'hi ha prou amb els arquitectes, doncs?

—N'hi ha algun que també sap de què va. Però els tècnics en acústica són essencials i encara no n'hi ha prou. El veritable músic és qui en pot fer els tests més científics, més matemàtics, amb làser per exemple.

—El veig preocupat pel tema.

—Sí, és que he hagut de dirigir en locals molt moderns on l'acústica no s'ha aconseguit al cent per cent. Per exemple, al Finlandia Hall, a Hèlsinki, una gran peça arquitectònica però sona molt malament. I encara li diré més, al mateix Royal Festival Hall de Londres, l'acústica no és bona del tot.

—Vostè deu filar molt prim, però.

—És una acústica molt fina, passada pel sedàs d'una gasa finíssima. Curiosament, les millors sales de concerts d'Europa continuen sent les del segle passat.

—¿Hi ha ismes actualment com el del wagnerisme?

—Home, el wagnerisme a Catalunya va ser conseqüència d'un moviment pràcticament estètic aleshores. Wagner, se'l va fer seu molta gent. Ara hi ha hagut una època que va deixant les coses al seu lloc. Per exemple, hem viscut la gran època del barroc. □